

Cumartesiden Sonra

– Paloma · 25 Ağustos 2018

Yaşamın ağırlığı ellerimizde kaldı
Bir adım sonrası uzaklık.
Belki de yetmedi hiçbir şey aşka varmaya.
Buydu işte,
Değişmeyen,
An'ın bakışlarındaki son halka.
Bir unutulmuşun hüznünü öpüyor reyhan
Kış kuşları geçiyor gözlerimin önünden
Bense bir çam ağacının sırtından bakıyorum dünyaya
İncinmişliği kucaklayan dalları çocuk gülüşleriyle sahiplenmişim
Midye kabukları, çakıl taşları hala avuçlarımda.

Seveceksem,
Şarap tutmamalı beni yaşam beni çağırdığında.
Sarsmamalı beni her gün 'Her şey çok güzel olacak 'deyip
Kendimi yalancı hissetmem
Biliyorum,
Gözlerimde buldukça hayatı
Denizi görmeliyim
Öfke duymalıyım
Ölmeliyim hatta
her defa.

Çocuk gülümlü sözcüklerin kalbinde ağıt olmak
Portakal kabuklarından oyuncak bisikletlere binmek gibi
Haykırmak,
Ve hissetmek şimdi olamadığım her şeyi.

Cumartesi olmak,
Tüm zamanlardan elini çekmek gibi,
Dokunarak yumuşaklığına bir çiçeğin
Sessiz vedalardan
Akşamüstü olurken yüzüm
Susmak,
İflah olmaz kuytu bir hüznle

gün batımı
bir su kıyısında...